

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

í t é l e t e

Az ügy száma: Pfv.II.21.380/2021/5.

A tanács tagjai: Nyíróné dr. Kiss Ildikó a tanács elnöke

dr. Kiss Gabriella előadó bíró

dr. Hajdu Edit bíró

A felperes: felperes (cím)

A felperes képviselője:

Dr. Izsák Orsolya Ügyvédi Iroda (cím1

tere 1. I/1., ügyintéző: dr. Izsák Orsolya ügyvéd)

Az alperesek: alperes1 (cím2) I. rendű,

alperes2 (cím3)

II. rendű,

alperes3 (cím4) III. rendű,

alperes4 (cím2) IV. rendű,

alperes5 (cím5) V. rendű

Az alperesek képviselői:

dr. Landes Judit ügyvéd (cím6)

I., II. és IV. rendűért,

dr. Imre András ügyvéd (cím7)

V. rendűért

A per tárgya: társasház alapító okirat módosítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Budapest Környéki Törvényszék 3.Pf.20.439/2021/13.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Budaörsi Járásbíróság 8.P.21.348/2017/83.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet részben – az első- és másodfokú perköltségre, az előlegezett költségre, valamint az elsőfokú eljárási illetékre vonatkozóan – hatályon kívül helyezi.

Az elsőfokú bíróság ítéletének elsőfokú perköltségre, előlegezett költségre és elsőfokú eljárási illetékre vonatkozó rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I., II. és IV. rendű alperesek mint együttes jogosultak részére 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú eljárási költséget.

Egyebekben a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I., II. és IV. rendű alpereseknek mint együttes jogosultaknak 177.800 (százhetvenhétezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 580.000 (ötszáznyolcvanezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A helység, hrsz helyrajzi számú, helység, utca, házszám szám alatti ingatlanon a helyi önkormányzat 1996-ban háromlakásos társasházát alapított. Az alapító okiratban – egyebek mellett – meghatározta a külön és közös tulajdonba kerülő ingatlanrészeket, valamint a közös tulajdonból az egyes lakásokhoz tartozó ingatlanhányadokat. A 46,92 m² alapterületű – utóbb a felperes tulajdonába került – lakáshoz (a továbbiakban: 1. számú lakás) a közös tulajdonból 359/1000 tulajdoni hányad tartozott.

[2] 2003-ban az ingatlan akkori tulajdonosai módosították az alapító okiratot, amelyben rögzítették azt is, hogy a telek beépített része 130,85 m², beépítetlen területe 385,15 m², amelynek használata a beépített részek arányában oszlik meg a tulajdonosok között. A módosítást az 1. számú lakás tulajdonosainak jogutódjaként a felperes is aláírta. A módosításhoz készült vázrajz tartalmazta az 1. számú lakás bővítési tervrajzát is.

[3] A felperes az alapító okirat módosítása után, 2003. július 21-én vásárolta meg az 1. számú lakást. A szerződésben utaltak a módosított alapító okiratra is. Az adásvételi szerződéssel a felperes a közös tulajdonban maradt rész 359/1000 illetőségét szerezte meg.

[4] A felperes 2004-ben – építési engedély alapján, a tulajdonostársak hozzájárulásával – az 1. számú lakás és a szerződésben nem említett garázs helyére 121,81 m²-es, tetőteres lakást épített, amelyre 2008-ban használatbavételi engedélyt kapott. A kivitelezés során a közös tulajdonban álló ingatlanrészre is ráépített. Az alapító okiratot a megváltozott használati rendhez mérten nem módosították.

[5] Jelenleg az ingatlan tulajdonosai a felperes, valamint az I. és II. rendű alperes. A III. és IV. rendű alperest az ingatlanon haszonélvezeti jog, míg az V. rendű alperest jelzálogjog illeti.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

[6] A felperes módosított keresetében elsődlegesen a társasháztulajdont alapító okirat módosítását kérte úgy, hogy abban a bíróság a tulajdonát képező 1. számú lakást 121,33 m² alapterülettel tüntesse fel és az ehhez tartozó közös tulajdoni részt 591/1000 eszmei tulajdoni hányadra módosítsa. Kérte a változás ingatlan-nyilvántartási bejegyzését. Elsődleges keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 137. § (3) bekezdésére alapította: állította, hogy ráépítéssel tulajdonjogot szerzett.

[7] Másodlagos – az elsődleges kereset alaptalansága esetére előterjesztett – keresete a tetőtér vonatkozásában a közös tulajdon megszüntetésére irányult azzal, hogy a bíróság állapítsa meg: a tetőtér az 1. számú lakáshoz tartozik. Ennek kapcsán a társasházakról szóló 2003. évi CXXXIII. törvény (a továbbiakban: Társasházi tv.) 10. § (6) bekezdésére hivatkozott.

[8] Harmadlagosan – az elsődleges és másodlagos kereset alaptalansága esetén – az alapító okirat módosítását az általa csatolt tervzetnek megfelelően kérte. Követelését a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:192. § (1) bekezdésére alapította.

[9] Az I., II. és IV. rendű alperes ellenkérelmében a ráépítés tényét elismerte, de az alapító okirat módosítását a felperes által közölt tartalommal nem fogadta el. Utaltak arra, hogy az ingatlanban az I. rendű alperes is építkezett, a tulajdonát képező lakás alapterülete ezzel 58,2 m²-re változott. Kiemelték: a felperes építkezése miatt meghiúsult a III. rendű alperes tervezett építkezése a beépíthetőség felső határa figyelemmel. Tudomásul vették, hogy a felperes a garázs területére is épített, de azt a közös tulajdonból az egyes külön tulajdoni részekhez tartozó arány meghatározásánál kérték figyelmen kívül hagyni.

[10] A III. és V. rendű alperesek nem ellenezték a kereset teljesítését.

Az első- és másodfokú bíróság ítélete

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletével a társasház alapító okiratát módosította. Megállapította, hogy az 1. számú lakás alapterülete 121,33 m²-re, a közös tulajdonból hozzá tartozó tulajdoni hányad 445/1000 részre változik; ennek következtében a 2. számú, 40,28 m² alapterületű lakáshoz tartozó tulajdoni hányad 308/1000 részről 266/1000 részre; a 3. számú, 43,65 m² alapterületű lakáshoz tartozó tulajdoni hányad 333/1000 részről 289/1000 részre változik. Elrendelte a változás ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzését. Az alpereseket mindezek tűrésére kötelezte. Ezt meghaladón a keresetet elutasította. Az I., II. és IV. rendű alpereseket az állam javára 116.250 forint előlegezett költség és 261.000 forint le nem rótt illeték, a felperes részére pedig 145.000 forint perköltség egyetemleges megfizetésére kötelezte azzal,

hogy az előlegezett költség ezt meghaladó része az állam terhén marad. A felperest 66.000 forint le nem rótt elsőfokú eljárási illeték állam javára történő megfizetésére kötelezte.

[12] Ítélete indokolásában előjáróban rámutatott: a felek között a perben valójában csak az volt vitás, hogy a felperes építkezése miatt a közös tulajdoni részből a felperest mekkora ingatlanhányad illeti.

[13] A Társasházi tv. 10. § (1) bekezdése alapján kifejtette: a felperes erre alapított keresete nem foghatott helyt, mert a bíróság az alapító okiratot a dologi jogosultság tekintetében ítéletével nem módosíthatja. Rámutatott ugyanakkor arra, hogy a ráépítés a tulajdonviszonyokban olyan változást eredményezhet, amely szükségessé teheti az alapító okirat módosítását akár ítélettel is. Erre tekintettel – a nem vitatott ráépítés miatt – indokoltnak látta az alapító okirat módosítását. A ráépítés szabályainak alkalmazhatóságát azzal indokolta, hogy az alperesek a garázs helyére történő ráépítéshez nem járultak hozzá. A közös tulajdonból az egyes albetétekhez tartozó területhányad számításánál az alapító okirat 2003. évi módosítását vette alapul, amelyben a telek beépített és beépítetlen részének arányában határozták meg az egyes lakásokhoz tartozó közös tulajdoni részek mértékét. Emiatt a felperes lakásának csak a földszinti – 67,26 m² nagyságú – alapterületét vette figyelembe, amikor megállapította, hogy a közös tulajdonból 445/1000 hányad illeti. Tekintettel arra, hogy az elsődleges keresetnek a további kérelmekkel érintett részében helyt adott, a másodlagos és harmadlagos keresetek megalapozottságát nem vizsgálta. Viszontkereset hiányában az I. rendű alperes építkezésével kapcsolatos előadását a jogvita eldöntése szempontjából közömbösnek találta. A perköltségről a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 79-83. §-ai alapján határozott. A pernyertesség-pervesztesség arányát 75-25%-ban állapította meg.

[14] A felperes, valamint az I., II. és IV. rendű alperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit a per főtárgya tekintetében helybenhagyta, egyebekben – részben – megváltoztatta. A felperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 187.800 forintra felemelte. Az I., II. és IV. rendű alperesek által a felperesnek egyetemlegesen fizetendő elsőfokú perköltségről szóló rendelkezést mellőzte és megállapította, hogy elsőfokú eljárási költségeiket a felek maguk viselik. Az I., II. és IV. rendű alperesek által fizetendő előlegezett költség összegét 62.000 forintra, az államnak fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét pedig 139.000 forintra leszállította. Az állam terhén maradó előlegezett költség összegét 93.000 forintra felemelte. Megállapította, hogy a felperes által le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam, másodfokú költségeiket pedig a felek maguk viselik.

[15] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tévedett a közös tulajdonú ingatlanrészek tulajdoni arányainak meghatározásakor. Kiemelte: a felperes által hivatkozott, az országos településrendezési és építési követelményekről szóló 253/1997. (XII.20.) Kormányrendelet (a továbbiakban: OTÉK) nem tartalmaz kötelező rendelkezéseket a társasházi közös tulajdonban maradó részek számítására, és azt egyéb jogszabály sem határozza meg. Lényegesnek azt tartotta, hogy a tulajdonosok a társasház alapító okiratban és annak módosításában hogyan határozták meg ezeket az arányokat. Ebből megállapította, hogy a számítást a telek teljes alapterülete és az ahhoz viszonyított beépítési arány alapján végezték el, vagyis ez volt a szerződő felek akaratja. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a szerződés

módosítására csak a tulajdonosok hozzájárulásával és az általuk alkalmazott számítási mód szerint kerülhetett volna sor.

[16] Álláspontja szerint azonban tévedett az elsőfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányának meghatározásánál. Kiemelte: a felperes többirányú keresetet terjesztett elő, amelyek közül a másod- és harmadlagos kereseteket az elsőfokú bíróság elutasította, következésképpen ebben a részében a felperes pervesztesnek minősül. Az így – felperesre terhesebben – megállapított 60-40%-os arányt alkalmazva döntött a perköltségről és az illetékviselésről is, figyelembe véve az 5.800.000 forint pertárgyértéket.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[17] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet elsődlegesen annak az elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása érdekében, míg másodlagosan a jogerős ítélet – tartalma szerint – részbeni hatályon kívül helyezése és az elsődleges kereset szerinti döntés meghozatala érdekében. Felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezésének részbeni megváltoztatását – helyesen hatályon kívül helyezését – és ebben a részében az elsőfokú ítélet helybenhagyását is.

[18] Megsértett jogszabályhelyként a régi Ptk. 137. § (3) bekezdését és a régi Pp. 81. § (1) bekezdését jelölte meg.

[19] Az anyagi jogi jogszabálysértést alapvetően abban látta, hogy az eljáró bíróságok a közös tulajdoni arány számításánál nem a régi Ptk. 137. § (3) bekezdését követték, tulajdoni hányadát nem az egész ingatlan értékéből a ráépített részre eső érték aránya alapján határozták meg. Kiemelte: csak akkor vizsgálható a tulajdonostársak szerződéses akarata, ha az kiterjedt a ráépítés jogkövetkezményeinek szabályozására is. Ezzel összefüggésben kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem hívta fel a figyelmét a szakértői bizonyítás szükségességére annak érdekében, hogy a ráépített rész ráépítéskori értéke meghatározható legyen az ingatlan egész értékéhez képest.

[20] Másodlagos érvelése szerint a társasháztulajdont alapító okirathoz és annak módosításához képest a ráépítés új helyzetet teremtett, mert a földszintes épület helyébe egy tetőteres épület lépett, amelynek következtében új lakásának összalapterülete irányadó. Éppen ez az új rész idézett elő arányeltolódást a közös tulajdoni eszmei hányadokban. Úgy vélte, azok meghatározásánál az 1. számú lakás újonnan kialakított teljes, hasznos alapterülete irányadó.

[21] A perköltséggel szembeni felülvizsgálati kérelme kapcsán hangsúlyozta, hogy egyes kereseteit eshetőleges keresethalmazatban terjesztette elő. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság az elsődleges kereset alapján bírálta el a jogvitát, a további eshetőleges keresetekkel nem foglalkozott, a pernyertesség-pervesztesség arányát helyesen határozta meg 75-25%-ban. Kiemelte: az eshetőleges keresethalmazat lényege abban áll, hogy a bíróság csak akkor vizsgálja a másod- és harmadlagos kereseteket, ha az elsődleges keresetet nem találja megalapozottnak. Véleménye szerint alaptalan a másodfokú bíróságnak az a megállapítása is,

hogy az elsőfokú bíróság a felperes társasház alapító okirat módosítására vonatkozó kérelmeit elutasította. Ugyancsak iratellenes az az utalás, amely szerint az alperesek kezdettől fogva elismerték a felperesi építkezés különvagyonni növekményét. Álláspontja szerint mindvégig vitatták az 1. számú lakás közölt méretét.

[22] Az I., II. és IV. rendű alperesek felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában fenntartására irányult.

[23] Indokolásuk szerint a felperes által hivatkozott régi Ptk. 137. § (3) bekezdése alapján a felek megállapodása irányadó az építkezés jogkövetkezményeinek alkalmazásánál. A tulajdonostársak pedig az alapító okirat módosításakor rendezték a ráépítés jogkövetkezményeit. Lényegesnek tartották azt is, hogy a tulajdonostársak az alapító okirat módosításakor nem a hasznos alapterülettel számoltak. Véleményük szerint helyesen utalt a másodfokú bíróság ítéletében arra, hogy az OTÉK nem tartalmaz kötelező rendelkezéseket a társasházi közös tulajdonban maradó részek számítására.

A Kúria döntése és jogi indokai

[24] A felülvizsgálati kérelem részben alapos.

[25] A régi Pp. 272. § (2) bekezdése és 275. § (2) bekezdése alapján a Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt megsértett jogszabályhely, az előadott jogszabálysértés, valamint a kérelem jogi indokai által meghatározott keretek között vizsgálhatja felül.

[26] A felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II.15.) PK vélemény (a továbbiakban: PK vélemény) szerint a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó álláspontját kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. Érdemben csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében a törvény által előírt tartalmi követelmények maradéktalanul teljesülnek, az egyéb hivatkozásokat a Kúria figyelmen kívül hagyja. E tartalmi kellékeknek ugyanakkor a jogerős ítélettel, annak sérelmezett részeivel és egymással is szoros logikai és perjogi kapcsolatot kell mutatniuk. Az együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt – ezzel szoros összefüggésben – a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja. Ha több jogszabálysértést állít, e követelményeknek mindegyik hivatkozása meg kell feleljen. Mindebből az is következik, hogy a felülvizsgálati kérelem érveit a jogerős ítélet jogi indokaival kell ütköztetni, az elsőfokú ítélet ennek során csak annyiban kaphat szerepet, amennyiben a másodfokú ítélet utal annak helyes indokaira.

[27] A Kúria mindezek alapján a felülvizsgálati kérelemnek kizárólag azokat a részeit vizsgálhatta, amelyek esetében az alperesek a kifogásolt jogerős ítéleti rendelkezéshez,

megállapításhoz, érveléshez konkrétan társították a megsértett jogszabályhelyet és azzal szoros összefüggésben kifejtették saját álláspontjukat, ismertették jogi okfejtésüket.

[28] Nem lehetett felülvizsgálat tárgya a felperesnek az a – régi Ptk. 137. § (3) bekezdés megsértése kapcsán kifejtett – hivatkozása, amely szerint az egész ingatlanból a ráépített részre eső forgalmi érték arányában kellett volna a bíróságnak meghoznia a döntését, mert ilyen tartalmú érvelést az eljárás korábbi szakaszaiban nem adott elő. A jogerős ítélet pedig csak olyan kérdésben támadható felülvizsgálati kérelemmel, amely az első- és másodfokú eljárásnak is tárgya volt (Kúria Pfv.V.23.230/1993., megjelent: BH 1995.163.I.).

[29] A Kúria nem vizsgálta érdemben a felperes szakértői bizonyítás szükségességével, és az erről szóló tájékoztatás hiányával kapcsolatos okfejtéseit sem, mert ezzel összefüggésben adekvát eljárási jogszabálysértést [rég Pp. 3. § (3) bekezdés, 177. § (1) bekezdés] nem jelölt meg.

[30] A felperes másodlagos felülvizsgálati kérelme szerint a másodfokú bíróság tévedett, amikor a bizonyítékok alapján vizsgálta a tulajdonostársak szerződéses akaratát, aminek során értelmezte és figyelembe vette a társasház tulajdont alapító okiratot és annak módosítását. Véleménye szerint azokat figyelmen kívül kellett volna hagynia a per eldöntésekor, mert a tetőtér beépítésével új helyzet állt elő, amire a tulajdonostársak szerződéses akaratát nem vonatkoztatható. Kiemelte: az csak akkor vizsgálendő, ha akaratuk kiterjedt a ráépítés jogkövetkezményeinek szabályozására is. A felperes ezzel valójában a másodfokú bíróság bizonyíték-mérlegelését támadta. A mérlegelés körébe tartozik ugyanis a bizonyítékként csatolt okiratok bizonyító erejének értékelése, tartalmának értelmezése, majd a további bizonyítékokkal, valamint a felek nyilatkozataival való egybevetése, ennek során összefüggéseik, ellentmondásaik feltárása. A bizonyítékok mérlegelésének szabályát a régi Pp. 206. § (1) bekezdése rögzíti. A törvényhelyet azonban a felperes nem jelölte meg megsértettként, így ez a hivatkozása sem volt érdemi vizsgálatra alkalmas.

[31] Megalapozottnak bizonyult azonban a felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezéseit illetően.

[32] A felperes a perben több keresetet terjesztett elő az alperesekkel szemben, meghatározva azok elbírálási sorrendjét is: tartalmilag azt kérte, hogy a bíróság a másod-, illetőleg harmadlagos kereseteit csak akkor bírálja el, ha az elsődlegesen eldöntendő alaptalannak bizonyul, vagyis a látszólagos tárgyi keresethalmazat egymással eshetőleges viszonyban álló kereseteket tartalmazott. Ez azt jelenti, hogy az elsődleges keresetnek történő helyt adással a többi kereset tárgytalanná válik, azokat a bíróság nem vizsgálja.

[33] A perbeli esetben az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a felperes másod- és harmadlagos kereseteit, a felek közötti jogvitát az elsődleges kereset alapján döntötte el, ahogy utalt is erre ítélete 10. oldal második bekezdésében. A másodfokú bíróság is az elsődleges keresetet bírálta el a fellebbezési szakban.

[34] Ha a bíróság a látszólagos, eshetőleges tárgyi keresethalmazat bármelyik keresetének helyt ad, a felperest pernyertesnek kell tekinteni. Az alperes pernyertessége ezzel szemben

akkor következik be, ha a bíróság a felperes valamennyi keresetét elutasítja, mert ez jelenti azt, hogy a keresettel érvényesített jog nem illette meg, vagy megillette ugyan, de az alperes azzal szemben olyan jog fennállását igazolta, amely a keresetben megjelölt jog érvényesítését kizárta.

[35] Végül ha a bíróság a keresetek valamelyikének részben ad helyt, azonban a továbbiak megalapozottságát mégsem vizsgálja például azért, mert azok egy része az elsődleges keresetnek is része volt, akkor a részleges pernyertesség szabályai érvényesülnek úgy, hogy a pervesztesség-pernyertesség arányát csak az érdemben vizsgált kereset alapján kell meghatározni. Az eshetőlegesen előterjesztett, de utóbb „elenyészett”, el nem bírált keresetek figyelmen kívül maradnak. A bíróság a felperest abban az arányban tekinti pernyertesnek, amennyiben az elbírált kereseten belül annak minősül.

[36] Tévedett tehát a másodfokú bíróság, amikor a pernyertesség-pervesztesség arányának számításánál a nem vizsgált keresetek tekintetében az alpereseket pernyertesnek tekintette és részben megváltoztatta az elsőfokú ítélet perköltségre, előlegezett költségre és illetékre vonatkozó – helyes számításon alapuló – rendelkezéseit. A jogerős ítélet ezért sérti a régi Pp. 81. § (1) bekezdésében írtakat.

[37] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a régi Pp. 275. § (4) bekezdése alapján – a rendelkező részben foglaltak szerint – részben hatályon kívül helyezte és az elsőfokú ítélet perköltségre, előlegezett költségre, valamint elsőfokú eljárási illetékre vonatkozó rendelkezéseit helybenhagyta.

[38] A másodfokú bíróság ítéletében úgy rendelkezett, hogy a másodfokú eljárási költségeiket a felek maguk viselik. A Kúria ezt a rendelkezést is hatályon kívül helyezte, mert a felperes másodfokú eljárásbeli pernyertessége az I., II. és IV. rendű alperesek perköltség elleni fellebbezéséhez képest – figyelembevételével a fellebbezési értékeket – kisebb arányú. Ennek megfelelően – a régi Pp. 81. § (1) bekezdésének alkalmazásával – a felperest kötelezte másodfokú eljárási költség megfizetésére az I., II. és IV. rendű alperesek mint együttes jogosultak részére.

[39] A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a fellebbezési eljárási illetékre vonatkozó részében, mert a felek fellebbezései egyaránt eredménytelennek bizonyultak, és a másodfokú bíróság ennek alapján döntött – helyesen – a fellebbezési eljárási költségek viseléséről.

Záró rész

[40] A felülvizsgálati eljárási költségről szóló rendelkezés a régi Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 81. § (1) bekezdésén és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontján alapul. A Kúria nem találta eltúlzottnak az alperesi képviselő költségigényét, mivel azonban kisebb részben eredményesnek bizonyult a felperes felülvizsgálati kérelme, azt alacsonyabb, 140.000 forint + Áfa összegben határozta meg.

[41] Az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 580.000 forint felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli.

[42] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján.

[43] A Kúria ítélete elleni felülvizsgálatot a régi Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

Budapest, 2022. június 13.

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k. a tanács elnöke, dr. Kiss Gabriella s.k. előadó bíró, dr. Hajdu Edit s.k. bíró